

han ikke forfremmes til Oberst. Imidlertid er jeg ogsaa villig til at forhandle dette Punkt med det ærede Medlem. Jeg skal tilføje, at i og for sig ønskede jeg gerne at faa dette Spørgsmaal ordnet ved Lov, fordi jeg gerne faa vidt muligt vil se at komme til Enighed med Folketinget, for at der ikke her skal være store Dissenspunkter imellem os, men paa den anden Side anser jeg det for at være af liden praktisk Betydning, om det sker eller ikke, thi dette Tilfælde vil efter al menneskelig Beregning ikke indtræffe i en uendelig Masse Aar. Derfor man altsaa ikke kan opnaa Enighed om det, kan jeg ogsaa finde mig ganske rolig dert. Saa er der vel ikke nogen Enighed, men dette kommer, som jeg har sagt, ikke til praktisk at vise sig.

Frier: Den højtærede Minister antydede, at jeg var særlig forslugen efter provisoriske Love, men det maa bero paa en Misforstaaelse; jeg er kun saa forslugen efter provisoriske Love, at jeg mener, at provisoriske Love, naar de ere affattede i Overensstemmelse med Grundloven, saaledes at de af alle Lovgivningsmagtens Faktorer kunne anerkendes som berettigede, er en lovhjælpet Udvej i Tilfælde, hvor man først paa et senere Tidspunkt kan faa Rigsdagen i Tale. Det forekommer mig, at det i Virkeligheden er at komme fra Døren i Halmen, naar man som her af Frygt blot for Navnet „provisorisk“ styrter sig ud i selve Lovløsheden. Det er kun den Brug, der i de senere Aar er gjort af provisoriske Love, den efter Folketingets Mening aldeles u hjemlede og ulovlige Brug, der er gjort af dem, som har givet Navnet dets odiose Klang. Den Gang da alle Faktorerne i Statsmaskineriet holdt sig inden for den af alle anerkendte Grænse med Hensyn til Opfattelsen af Grundloven, var det Ord „provisorisk Lov“ ikke noget, der i mindste Maade havde Karakteren af noget frastødende. Man har netop sat § 25 ind i Grundloven, for at Regeringen altid i Nødstilfælde, hvor man ikke øjeblikkelig kunde faa Rigsdagens Samtykke, kunde holde sig inden for Grundloven, saa jeg er ikke bange for Ordet „provisorisk Lov“, naar man vel at mærke holder sig paa Grundlovens Grund i sin Anvendelse deraf. — Den højtærede Krigsminister henviste til, at det ikke var nok at holde sig til de givne Love og Bestemmelser, man maatte ogsaa holde sig til de Løfter og Tilsagn, der fra overordnede vare tilskydedes deres underordnede. Jeg kan kun indrømme dette sidste, for saa vidt som det er givet, at disse Løfter og Tilsagn staa paa Lovens Grund. Hvis de derimod

gaa uden for Loven, kan jeg ikke se, at det er enten Ret eller Blikt at indfri saadanne Løfter, ja, man har ikke en Gang nogen Ret til at give dem. Hvad endelig Spørgsmaalet om en Forandring i Lovforslagets Tekst angaar, den Forandring, der i Stedet for Ansættelse i Krigs- og Marineministeriet sætter Ansættelse i Statens Tjeneste, siger den højtærede Minister ganske vist, at der derved ikke gives Telegraf- eller Jærnbaneembedsmænd nogen som helst Ret. So, der gives dem saavel som alle andre Befalingsmænd, der ere i Statens Tjeneste uden for Nummer, den Ret, at de eventuelt kunne forfremmes, saaledes som Lovforslaget her antyder. Der vil intet være i Vejen for, at Ministeren, hvis Lovforslaget vedtages i denne Form, kan forfremme en Jærnbane- eller Telegrafembedsmand lige saa vel som han kan forfremme Guvernøren i Vestindien. Hvis det er denne ene Post, der tænkes paa, og hvis det er den, der har særlige Vanskeligheder, vilde det være naturligere at nævne den end at udstrække Tilladelsen saa vidt, at enhver som helst fra den øverste til den nederste i Statens Tjeneste kan gaa ind under Udtrykket, der bruges. Derfor tror jeg ikke, det er ganske overflødig, om der staar det ene eller det andet Udtryk. Naar den højtærede Krigsminister antydede, at jeg syntes at være tilbøjelig til at gaa videre end han i denne Ret til at faa Officerer uden for Nummer forfremmede, saa er det uden Grund, jeg har jo ikke udtalt mig om mit Standpunkt til Lovforslaget i det hele. Det kunde jo tænkes, at jeg mente, det ikke var godt lod sig forlige med Hærens Interesser, at man overhovedet kunde avancere, naar man stod helt uden for Geledet, uden for praktisk Tjeneste, men jeg har ment, at en bestemt Udtalelse om Stillingen til selve Lovforslaget maatte være forbeholdt den Tid, da det havde været underkastet Drøftelse i et Udvalg.

Krigsministeren (C. Thomsen): Jeg er ganske enig med det ærede Medlem i, at det naturligvis ikke er nok, at man har givet vedkommende et Tilsagn. Det gælder om, at dette Tilsagn ogsaa er givet paa en saadan Maade, at det maa betragtes som lovligt. Det er imidlertid klart, at naar den daværende Krigsminister forfremmede Oberstløjtnant Schnack, gjorde han det i den fuldeste Overbevisning om, at han havde Ret dertil, og at det var fuldstændig lovligt. — Med Hensyn til disse forskellige Sætninger er det jo klart, at dersom der staar „i Statens Tjeneste“, kan det jo nok siges, at en Mand, der staar i Telegrafens eller Jærn-